

ХАРИ ХАРИСЪН ПЪТУВАНЕ В СКАЛИТЕ

Превод от английски: [Неизвестен], 1971

chitanka.info

Вятърът като леден поток се спускаше надолу по склона, късаше брезентовите дрехи на Пит, обсипваше го с безброй снежни игли. Отпуснал глава, изследователят с мъка си пробиваше път към издадената гранитна скала. Беше премръзнал. Никакво облекло не може да спаси човека при температура петдесет градуса под нулата.

Пит сякаш нямаше ръце. Когато свали от бакенбардите си късчетата лед, застинали от дишането му, той не усещаше пръстите си. Опърлено от вятъра на Аляска, лицето му изглеждаше бяло и блестящо.

Но работата си е работа. Напуканите му устни болезнено се изкривиха: „Ако онези негодници се появят тук, едва ли ще издържат на студа...“

Когато застана под гранитната скала, Пит натисна копчето на стоманената кутия, прикрепена за пояса му, и щом чу съскането на изтичащия кислород, спусна лицевото стъкло на шлема си и се покатери върху гранитната скала, без да се плаши от бесния напор на вятъра. Сега снежинките свободно преминаваха през тялото му. И както си стоеше изправен, изведнъж той започна да потъва в замръзвания грунт. След малко над скалата остана да стърчи само шлемът му, сетне и той изчезна.

Под земята беше по-топло, Пит се спря, отърси дрехите си от снега, внимателно откачи ултравиолетовия прожектор от рамото си и го включи. Блесна ярък лъч, който като ноц разряза околните слоеве. Именно с помощта на този лъч Пит можеше да се движи през плътните тела. Вече единадесет години той изследваше земните недра, но ето че и сега се развълнува от чудното зрелище, което видя. Ивицата гранит, която започваше от нозете му, изчезваше по-нататък сред варовици, обвити в червена мъгла.

Пит пристъпи напред. Скалните масиви наоколо сякаш висяха във въздуха. Спускайки се под тях, той неволно се приведе. „Ако предварителните изчисления излязат верни — помисли си, — непременно ще намеря изчезналата рудна жила...“ И усили крачки. Варовиковата порода минаваше през тялото му и го обтичаше подобно бърз поток вода.

Пит погледна екрана на осцилоскопа вътре в шлема и се намръщи. Пиезокристалът на неговия всепрониквател с всеки изминат ден изоставаше от нужната честота. За Пит ставаше все по-трудно да

преодолява атомите на телата. „Изтощи ли се кристалът, целият прибор ще се повреди! — мина му през ума. — Тогава, ако съм отвън, на студа, ще загина, понеже няма да мога да се спусна в скалите. Ако кристалът спре да действа, когато съм под земята, тогава атомите на тялото ми ще се върнат във вибрационната плоскост на обикновения свят и ще се слоят с атомите на породата, през която се движа; тогава ме чака смърт, но по-бърза и ефективна, смърт, при която завинаги ще остана погребан в скалите, подобно на муха в късче янтар“...

Пит си спомни как бе загинал Самюелз и потрепери.

Самюелз бе от ветераните, от неуморните скалопроникватели на компанията „Норт американ майнинг“. Веднъж той се спусна под земята и повече не се върна. „Затънал е!“ — говореха си другарите му, но никой не знаеше къде е станало това, докато най-сетне Пит не го намери. Самюелз бе сгърчен от ужас, ръката му държеше превключвателя на пояса навярно в последния миг от своя живот, преди скалата да го погълне навеки, разбрал, че неговият всепрониквател е негоден.

Пит въздъхна. Ако в близко време не открие рудна жила, за да си купи нов кристал, и той също ще изчезне някой ден! Енергобатериите му едва работеха, балонът с кислорода течеше, а вехтият му подземен костюм бе за музея. Затова на всяка цена трябва да открие руда!

Рефлекторът на шлема освети някакви кристалически породи с гълъбов отблясък. „Дали това не е търсения ют?“ Пит включи ръчния си неутрализатор и допря парче кристал до спектроанализатора. Кратка бяла светкавица — атомно езиче — и кристалът мигновено се превърна на пара.

Пит жадно погледна спектрографските линии на анализатора. Пак несполука. Това не са познатите следи на ютротанталита. Този проклет ют! От него се получава тантал, от тантала — кристали, от кристалите — всепроникватели.

Пит поклати глава сякаш да отпъди страшните мисли, които му идваха в ума. В този момент се чувствуваше съвсем нещастен...

След три часа лутане из съпротивляващата се скална порода, изморен, целият като в треска, Пит реши да вземе още една последна проба. Пламване на атомното езиче и върху екрана на анализа неочаквано засияха познатите линии на тантала.

Развълнуван, младежът извади от джоба си полукристал, разделен на две еднакви части. С трепереща ръка постави едната половина Б на мястото, откъдето бе взел образеца, а другата — А, отново прибра. Никой няма да може да открие находището без едната половина. Щом с помощта на А се възбуди сигнал в генератора, Б ще повтаря ехото със същата дължина на вълната.

Пит пое обратния път, уверен че лесно ще се върне на същото място. Бе открил ценно находище, щеше да стане богат човек. Но изпитваше и безпокойство. Старият кристал толкова бе намалил мощността си, че едва ли щеше да то изведе до повърхността. Пит чувствуваше как дебелината скала отгоре го притиска и дави...

В пещерата, в която Пит си отдъхваше, се появиха още двама в подземни костюми. Те изглеждаха призрачни: при всяка крачка нозете им потъваха в земята. Внезапно двамата подскочиха нагоре, изключвайки прониквателите си, възвърнаха си плътността и тежко приседнаха.

— С какво мога да ви помогна, момчета? — запита ги Пит.

— С нищо, приятелю, благодарим — отвърна Мо. — Минавахме наблизко и забелязахме пламването на уред. Помислих си: а може би е някой от нашите. Затова дойдохме. Да се бъхтиш под земята е отвратително.

Тъй рече Мо и някак особено разгледа пещерата.

— Вярно е — съгласи се предпазливо Пит. — През последните месеци не ми провървя. А вие откога работите в компанията? Струва ми се, че не съм ви виждал в базата.

Елджи не отговори. Без да откъсва поглед от пълната раница на Пит, той разтвори своя нож:

— Е, кажи какво носиш, момко?

— Нискокачествена руда. Обикновени образци. Взех ги за анализ, но мисля, че не заслужават да ги мъкна чак до лабораторията...

Пит стана и се запъти към раницата си. Като минаваше край Елджи, той стремително се наведе и с всичка сила го удари с коляно в корема. Сетне, преди Елджи да падне, се спусна към раницата си, с едната ръка улови своя пистолет, 45-калибров, а с другата — кристала, и се опита да го стъпче на прах с подкованата си обувка. Но Мо го изпревари и така силно го стисна за китката, че той извика от болка и изпусна пистолета.

Върху Пит се посипа градушка от удари. Мо и съвзелият се Елджи включиха прониквателя му и го повлякоха през стената. След малко те влязоха в друга пещера, по-обширна, в която се намираше атомен трактор. Мо хвърли Пит на земята, стъпка прониквателя му, превръщайки го в купчина желязо, и влезе в кабината на трактора. Усмехнат насмешливо, Елджи включи мощния стационарен прониквател и машината изчезна в стената.

Пит се обърна с усилие към своя разбит прониквател. Всичко е свършено! Невъзможно е да се измъкне из тази пещера. Бандитите си знаят работата. Подземното му радио е в старата пещера. Би могъл да се свърже с базата и веднага ще пристигне въоръжен патрул. Но как да преодолее дебелината стена между пещерите?

Младежът се попипа за пояса. „За щастие въздушният апарат е здрав!“ Той притисна контактите към скалния масив, изпълнен с рубидий, и наоколо се посипаха парцали сребърен сняг. Вътре в кръга, образуван от контактите, породата се напукваше и сригваше. Ако само в батериите има достатъчно електрическа енергия, ако бандитите не се върнат...

При всяка светкавица Пит успяваше да откърти дебел къс, изчакваше 3,7 секунди, за да се заредят акумулаторите, и разрушаваше втори къс. Дробеше с последни сили коравата стена, старайки се да забрави пулсиращите болки в главата.

Колко дълго работи, геологът не помнеше. Времето сякаш бе спряло. Най-сетне скалата пред него се срина с грохот — бе достигнал малката пещера. В този момент до него изникнаха нечии нозе, върху ниския таван на тунела се появи свирепото лице на Елджи. Понеже нямаше място да се материализира, той само размаха юмрук пред лицето на Пит. Изотзад, сред купчините откъртени камъни, се чува тежки стъпки. Това беше Мо. Пит не можеше да се обърне и съпротивлява. Бандитът отново го върна в голямата пещера.

Младежът едва дишаше. Победата беше тъй близка... Елджи се наведе, извади пистолета му и махна предпазителя.

— Искам да ти съобщя, че намерихме твоето находище.

Пит се допря на лакът и сложи дланта си на тъмното дуло. Елджи широко се усмихна:

— Прекрасно, опитай се да спреш куршума! — и натисна спусъка.

Пистолетът сухо щракна. Пит се привдигна и докосна с контактите на въздушния уред шлема на объркания бандит. Елджи рухна мъртъв. Той беше изпечен разбойник, но дори и не предполагаше, че дулото на 45-калибровия пистолет действа като предпазител. Ако към него се допре нещо, то се връща назад и се заключва. За да се произведе изстрел, нужно е отново да се дръпне затвора.

Пазейки равновесие, Пит насочи пистолета към Мо. Сетне потегли с трактора към повърхността. Когато излезе навън, все още валеше сняг.

Публикувано във вестник „Септемврийче“, брой 74/1971 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.